

2) Kui tuleb teha mahaarvamine:

Kas see kehtib ainult kahju hüvitamise nõuete kohta Saksa siseriikliku õiguskorra tähenduses või ka reisi hinna vähendamise nõuete kohta?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. veebruari 2004. aasta määrus (EÜ) nr 261/2004, millega kehtestatakse ühiseeskirjad reisijatele lennureisist mahajätmise korral ning lendude tühistamise või pikaajalise hilinemise eest antava hüvitise ja abi kohta ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EMÜ) nr 295/91 (ELT L 46, lk 1, ELT eriväljaanne 07/08, lk 10).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Hoge Raad der Nederlanden (Madalmaad) 2. augustil 2013 — Unitrading Ltd, teine menetluspool: Staatssecretaris van Financiën

(Kohtuasi C-437/13)

(2013/C 325/21)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Hoge Raad der Nederlanden

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonkaebuse esitaja: Unitrading Ltd

Vastustaja: Staatssecretaris van Financiën

Eelotsuse küsimused

1) Kas (Euroopa Liidu põhiõiguste) harta (¹) artiklis 47 nimetatud õigustest tuleneb, et juhul kui tolliasutused soovivad imporditud kauba päritolu tõendamise raames tugineda kolmanda isiku uurimise tulemustele, kuid kolmas isik on jätnud kõnealust uurimist puudutavad andmed tolliasutustele ja kauba deklareerijale esitamata, mistõttu on kaitsjal raske või võimatu kontrollida tehtud järelduste õigsust või järeldusi ümber lükata ja kohtul on keeruline täita oma ülesannet hinnata uurimise tulemusi, siis ei või kohus kõnealuse uurimise tulemusi arvesse võtta? Kas sellele küsimusele vastamisel on oluline, et kõnealune kolmas isik keeldub esitamast tolliasutustele ja maksu tasumise eest vastutavale isikule asjaomast teavet täpsemalt selgitamata põhjendusega, et teave on „law enforcement sensitive information” (julgeolekupoliitiliselt tundlik teave)?

2) Kas harta artiklis 47 nimetatud õigustest tuleneb, et juhul kui tolliasutused ei suuda esitada kõiki andmeid uurimise kohta, millel põhineb nende järeldus kauba teatava päritolu kohta, peavad nad uurimise tulemuste põhjendatult kahtluse alla

seadmise korral — niivõrd kui seda on asutustelt õiglase nõuda — toetama maksu tasumise eest vastutava isiku taotlust teha enda kulul kontroll ja/või võtta proovid tema poolt nimetatud ekspordiriigis?

3) Kas esimesele ja teisele küsimusele vastamisel on oluline, et pärast sissenõutava tollimaksu kohta tehtud otsuse teatavaks tegemist säilitati kauba proovide osi teatava aja jooksul ja neid oleks saanud anda maksu tasumise eest vastutava isiku käsutusse, mis oleks võimaldanud sellel isikul tellida analüüs mõnest teisest laborist, kuigi sellise analüüsi tulemus ei mõjuta asjaolu, et tolliasutuste kaasatud labori tulemusi ei saa kontrollida, mistõttu ei oleks sellisel juhul ka kohtul — juhul kui teine labor tuvastab, et kaup pärineb maksu tasumise eest vastutava isiku väidetud riigist — võimalik võrrelda kahe labori tulemusi nende usaldusväärsuse suhtes? Kas juhul, kui vastus on jaatav, peavad tolliasutused juhtima maksu tasumise eest vastutava isiku tähelepanu sellele, et osaliselt on kauba proovid veel olemas ja et ta võib kõnealused proovid sellise analüüsi tellimiseks välja nõuda?

(¹) ELT 2007, C 303, lk 1.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Curtea de Apel București (Rumeenia) 2. augustil 2013 — SC BCR Leasing IFN SA versus Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor

(Kohtuasi C-438/13)

(2013/C 325/22)

Kohtumenetluse keel: rumeenia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Curtea de Apel București

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: SC BCR Leasing IFN SA

Vastustajad: Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili ja Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor

Eelotsuse küsimus

Kas kaubatarnena tasu eest direktiivi 2006/(112)/EÜ (¹) artikli 16 tähenduses või vajaduse korral kaubatarnena tasu eest direktiivi 2006/(112)/EÜ artikli 18 tähenduses võib käsitada olukorda, kus pärast liisingulepingu ülesõllemist liisinguvõtja